

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Сумський державний університет (Україна)

Вища школа економіко-гуманітарна (Республіка Польща)

Академія техніко-гуманітарна (Республіка Польща)

IBM Canada, м. Торонто (Канада)

Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку

Національної академії наук України", м. Київ (Україна)

Парламент Ізраїлю, м. Єрусалим (Держава Ізраїль)

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут» (Україна)

Одеський національний політехнічний університет (Україна)

Технічний університет –Варна (Республіка Болгарія)

Університет “Проф. д-р Асен Златаров”, м. Бургас (Республіка Болгарія)

Університет Торонто (Канада)

УО «Вітебський державний технологічний університет» (Республіка Білорусь)

Економічні проблеми сталого розвитку

Экономические проблемы устойчивого развития

Economical Problems of Sustainable Development

Матеріали

Міжнародної науково-практичної конференції
імені проф. Балацького О. Ф.
(Суми, 11–12 травня 2016 р.)

У двох томах

Том 1

Суми
Сумський державний університет
2016

- оновити технологічну базу;
- покращити якісні характеристики виробів;
- налаштувати масове виробництво;
- здійснювати продаж непотрібного обладнання або здавати його в оренду;
- більш раціонально використовувати природні ресурси;
- удосконалити систему оплати праці;
- прискорити обіг оборотних коштів;
- підвищити ціни за умов збереження витрат при виробництві продукції;
- зменшити суми загальних витрат.

Отже, потрібно планувати заходи на підприємстві з метою збільшення прибутку за рахунок впровадження змін почергово, у певній послідовності: організаційна складова, технічна, економічна.

УПРАВЛІННЯ ЛАНЦЮГАМИ ПОСТАВОК ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

к.е.н., старший викладач **Сагер Л.Ю.**, к.е.н., асистент **Сигида Л.О.**
Сумський державний університет (Україна)

У сучасних умовах нестабільного та мінливого середовища функціонування вигреш у конкурентній боротьбі уже не визначається наявністю високотехнологічного обладнання чи інноваційних розробок тощо, додатково підприємства мають володіти інформацією та відповідати за діяльність бізнес-партнерів з метою більш досконалого обслуговування кінцевого клієнта.

Відтак у підприємств виникає необхідність координації й регулювання діяльності бізнес-партнерів. Вирішенню цього питання і сприяє розвиток концепції управління ланцюгами поставок.

Перш за все, необхідно зазначити, що єдиного підходу до трактування як системи управління ланцюгами поставок, так і власне ланцюга поставок не існує. Ланцюг поставок ототожнюється з інтегрованим управлінням переміщеннями товарів та інформації від первинного постачальника до кінцевого клієнта [3]; з фізичною мережею, що проходить від початкового постачальника до клієнта (охоплює розвиток товару, постачання, виробництво, фізичну дистрибуцію, післяпродажні послуги та поставки, що реалізуються зовнішніми надавачами пропозицій) [4]; діями та процедурами, перетворенням матеріалів і послуг, необхідних для виготовлення товару або пропонування послуги [3] і т.д.

Саму концепцію управління ланцюгами поставок (Supply Chain Management, SCM) [1-4] можна визначити як координацію та інтеграцію усіх бізнес-процесів, матеріальних, фінансових, інформаційних потоків між постачальником та виробником, роздрібним торговцем та споживачем, а

також всередині підприємства.

Усі методи та інструменти SCM направлені на досягнення двох основних ефектів [3]:

- збільшення доходу від продажу продукції за рахунок підвищення рівня сервісу, точності постачання і прогнозування попиту;
- скорочення витрат за рахунок зниження рівня запасів, скорочення накладних та трансакційних витрат у закупівлях, складуванні та збуті, а також покращення використання виробничих і логістичних потужностей.

Концепція SCM у сучасному виконанні стає ефективним інструментом ведення бізнесу, надаючи підприємствам ряд можливостей, що дозволяють отримувати перевагу в конкурентній боротьбі (рис. 1).

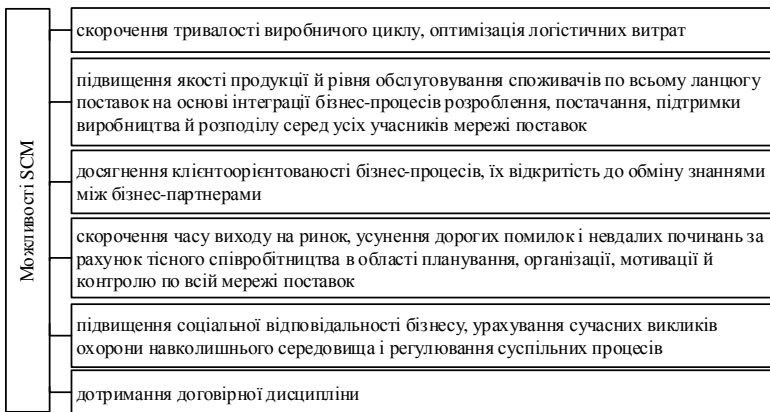

Рисунок 1 – Можливості, що надаються підприємствам у процесі реалізації концепції SCM

Відтак, ефективне впровадження концепції управління ланцюгами поставок підприємства відкриває перед ним широкі можливості для розвитку, зокрема: інтеграція бізнес-процесів розроблення, постачання, підтримки виробництва й розподілу серед усіх учасників мережі поставок сприяє підвищенню якості продукції й рівня обслуговування споживачів по всьому ланцюгу поставок; зниження логістичних витрат дозволяє збільшувати рентабельність проектів, а значить підвищувати ефективність бізнесу в цілому; відкритість усіх бізнес-партнерів допомагає знижувати ризики і невизначеність при виконанні нових для підприємства проектів, а також дозволяє гнучко і швидко змінювати структуру підприємства, виходити на нові ринки з новими продуктами, виводити зі складу підприємства неефективні; оптимізація розподілу ресурсів забезпечує більш ефективну і продуктивну роботу підприємства і т.д. Відповідно сукупність усіх цих можливостей чи використання окремих з них є основою підвищення конкурентоспроможності підприємства.

1. Антипенко Є.Ю. Проектно-орієнтована організаційна структура управління ланцюгами поставок як метод підвищення конкурентоспроможності підприємства / Є.Ю. Антипенко, О.В. Воронцова // Науковий вісник ЧДІЕУ. – 2013. - №2(18). – С. 109-113.

2. Меджибовська Н.С. Сучасні тенденції управління ланцюгами поставок / Н.С. Меджибовська // Праці Одеського політехнічного університету. – 2011. – № 1(35). – С. 283-288.

3. Овчаренко Г.С. Управління ланцюгами постачання підприємства на основі системи SCM / Г.С. Овчаренко, О.А. Рудківський // Вісник Хмельницького національного університету. – 2011. - №3. – Т.1. – С. 138-142.

4. Чухрай Н.І. Формування ланцюга поставок: питання теорії та практики : монографія / Н.І. Чухрай, О.Б. Гірна. – Львів : Інтелект-Захід, 2007. – 232 с.

ОСНОВНІ ЗАСОБИ ТА ЇХ РОЛЬ У ПРОЦЕСІ ВИРОБНИЦТВА

студент гр. Е-22а **Світко П. В.**

Сумський державний університет (Україна)

Матеріальною основою виробничого процесу виступають, насамперед, засоби праці, які характеризують технічний та економічний рівень розвитку суспільства й виступають необхідним елементом виробництва, обігу та надання послуг. На підприємствах сукупність застосовуваних засобів праці набуває економічної форми основних виробничих засобів. Основні фонди – одна з найважливіших частин і засобів виробництва.

Розглядаючи основні засоби, слід зазначити, що основні виробничі засоби – це частина постійного виробничого капіталу, яка виступає у формі засобів праці, поступово (протягом багатьох виробничих циклів, що повторюються) зношується, не змінюючи своєї натуральної форми, частинами переносить свою вартість на виготовлений продукт [1].

В економічній літературі існує багато пояснень терміну «основні засоби».

На думку В. Бабича, основні засоби підприємства – це сукупність матеріально-речових цінностей, що діють у натуральній формі протягом тривалого часу як у сфері матеріального виробництва, так і в невиробничій сфері й вартість яких поступово зменшується у зв'язку з фізичним та моральним зносом [2].

С. Покропивний визначає основні фонди як засоби праці, які мають вартість; функціонують у виробництві тривалий час, у своїй незмінній споживчій формі; їх вартість переноситься конкретною працею на вартість продукції, що виробляється (на платні послуги), частинами в міру зношення [3].

Однак у класичному політекономічному визначенні основних засобів немає обмежень у розмірі їх вартості в грошовому виразі. Важливо, що вони беруть участь у виробничому процесі багаторазово й переносять свою вартість на виготовлений продукт частинами.

Критерії визнання основних засобів аналогічні критеріям визнання, які застосовуються для всіх активів, а саме: об'єкт основних засобів визнається активом, коли існує ймовірність того, що підприємство отримає в